

dam, in korten tijd alle draad-gaas-bescherming verdwenen was. Als zijn werk toen door een centraal lichaam was voortgezet, hoeveel minder malaria zou er dan nu in die plaats heerschen? Zou Amsterdam nu zoo erg door malaria geteisterd worden, als men in Noord-Holland met ernst de opkomende epidemie onderdrukt had?

Mijn doel, ik herhaal het, is niet om wie dan ook te kwetsen, doch belangstelling op te wekken voor een prachtwerk, *dat gedaan moet worden*.

Ten slotte nog dit. Heeft ALDERSHOFF ervaring met de chininetabletten van de Bandoengsche chininefabriek? Deze zijn zeer goed en voldoen veel beter aan de eischen dan de hier verstrekte tabletten.

Purmerend, 27 October 1921.

TH. H. M. PLATTE.

II.

In het besef, dat het algemeen belang der malaria-bestrijding meebrengt, dat tegemoet worde gekomen aan de bezwaren van hen, die blijven meenen, dat het langzaam oplossen der chininetabletten in vitro de behandeling der malaria zou schaden, een meening, die op allerlei gronden gemakkelijk te weerspreken zou zijn, deelt de ondergeteekende mee, dat ook zullen worden verkrijgbaar gesteld tegen den verlaagden prijs *onversuikerde* tabletten van murias en sulfas chinini à 50 mgr., terwijl de *versuikerde tabletten* van murias en sulfas chinini, mede ter onderscheiding van de onversuikerde, in den vervolge *rose* zullen worden gekleurd.

Men wordt dus verzocht bij de aanvraag om goedkoope chinine duidelijk te willen aangeven, of men versuikerde of onversuikerde, murias of sulfas chininetabletten verlangt.

H. ALDERSHOFF,

Utrecht,
25 November 1921.

*Geneeskundig Inspecteur van de Volksgezondheid
voor Noord-Holland en Utrecht.*

ARTSEN, APOTHEKERS EN HET PUBLIEK.

Aan prof. VAN DER WIELEN antwoord ik het volgende:

1°. Gij hebt verkeerd gelezen. Gij schrijft: „de apothekers, die de artsen beschuldigen van diefstal, eens bij den kop te pakken”, terwijl ik schreef: „wordt het niet zachtjes aan tijd ten minste deze beschuldiging eens bij den kop te pakken”. Voor mij is er verschil, of men een apotheker of een door hem geuite beschuldiging bij den kop pakt. Vereenzelvigt gij dus apotheker met beschuldiging of anders gevraagd: acht gij deze „grootheden” gelijkwaardig?

2°. Duidelijker zou mijn bedoeling misschien zijn uitgekomen, wanneer ik het tusschen haakjes geplaatste in de eerste alinea, zesden regel, had laten vervallen. Maar alleen de oppervlakkig lezende zou uit mijn ingezonden stukje kunnen opmaken, dat ik u de aangehaalde woorden toedicht. Daarvoor zou reden zijn geweest, als ik als opschrift had gekozen „Moeilijke Tijden”, terwijl mijn opschrift hetzelfde was als dat van den geneeskundigen medewerker van de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*. Ik laat in mijn stukje dus den geneeskundigen medewerker aan het woord en niet u. Maar ik kan er toch waarlijk niets aan doen, dat genoemde medewerker door uw artikel „Moeilijke Tijden” geïnspireerd werd „de apothekers” te laten spreken van diefstal en oplichting, gepleegd door artsen! Of hij door het *Pharmaceutisch Weekblad* of door wat anders geïnspireerd werd, doet aan de zaak zelf niets af, want het was er mij alleen om te doen te signaleeren een „teken des tijds”, het in een groot dagblad voorkomen van bovenstaande woorden onder het hierboven staande opschrift.

Mijn gevolgtrekking uit een en ander is dus, dat gij hebt geschreven tegen mij,

terwijl ik in het minst niet tegen u heb geschreven, maar op een verschijnsel de aandacht vestigde; dat dit verschijnsel door een derde (den genoemden geneeskundigen medewerker) is gedemonstreerd, bij welke demonstratie door dien derde uw naam is genoemd.

Op eventueel volgende discussie ga ik niet verder in.

Rotterdam, 27 November 1921.

H. E. MOLEMA.

MAG EEN VELDWACHTER GEWICHTEN UIT EEN APOTHEEK IN BESLAG NEMEN?

In dit *Tijdschrift* van 26 October vind ik als bladvulling een kleine bespreking van de bovenstaande vraag. Het geval betreft een apotheek-houdend geneeskundige en als zoodanig overkwam mij op een vorige standplaats hetzelfde geval. De kantonrechter deed in deze uitspraak en het is misschien voor de lezers van belang te weten, hoe.

Ook bij mij kwam op een achtermiddag de veldwachter binnenstappen en begon zonder meer, tot verontwaardiging van het dienstmeisje, zoo maar in de boel te snuffelen, en de gewichten in te pakken. Zij waarschuwde mij fluks; ik was toevallig thuis. Ik vroeg hem naar de reden van zijn bezoek, die mij werd uitgelegd. Ik zeide hem maar dadelijk in te rukken en de nog niet ingepakte milligramgewichten te laten staan. Hij maakte van deze onwilligheid proces-verbaal op en trok af met mijn kostelijke koperen gewichten, met achterlating van de milligramgewichten.

Zij waren inderdaad niet geijkt. Dit geschiedde elk jaar en zou ook toen zijn geschied, door ze als voorheen omstreeks dien tijd op te zenden.

Ik ging na dagvaarding zelf naar het kantongerecht, omdat ik de zaak na onderzoek toch te gek vond. Ik zou op een afgelegen dorp doodkalm zonder gewichten gelaten zijn, omdat de veldwachter dat zoo goed vond, terwijl ik aanbod ze wél te willen afstaan, als ik na een paar dagen de nieuwe zou hebben ontvangen. Dit kon niet worden toegelaten, waarom ik het belangrijkste deel, de milligramgewichten, weigerde mede te geven.

Ik maakte den ambtenaar van het O. M. erop opmerkzaam, dat het proces-verbaal onwettig was, daar slechts de burgemeester, onder bijstand van den ijker, het recht heeft in het niet als „winkel” of „apothek” aangemerkte huis van den arts binnen te gaan, die niet is „apotheker” maar geneesheer, bevoegd tot het verstrekken van geneesmiddelen aan zijn patiënten, welke middelen hij „schouwbaar” heeft voorhanden te hebben.

Mijn opmerking werd natuurlijk niet zeer heusch ontvangen, terwijl bleek, dat de ambtenaar van het O. M. in deze niet op de hoogte was en meende mijn huis wél als apotheek te moeten aanmerken.

Het resultaat der discussie, die niet al te vriendelijk verliep, was, dat mij geen straffen werden opgelegd en dat ik na vele maanden mijn gewichten weer terugkreeg. Ook bij mij ging het om het feit, of de zich in allerlei zaken competent voelende veldwachters het recht hadden zonder meer mijn huis binnen te komen. Dit bleek dus niet het geval te zijn.

Hilversum 26 November 1921.

B. D. J. VAN DE LINDE.